

In memoriam Brandeis Alfréd

1922–1995

Nekrológ a tárnoki II. Rákóczi Ferenc Általános Iskola közel-múltban elhunyt volt igazgatójáról.

A két világháború közt 1922-ben született a felvidéki Tótmegye-
ren. Édesapja egy kis település, Marcellháza jegyzője volt, közel
négy évtizedig. A családi környezetben szívtá magába a köteles-
ségérzetet, munkaszeretetet és az emberek ügyes-bajos dolgaival
való törődést. Középiskoláit a komáromi Bencés gimnáziumban
végezte. Érettségi után pedig a lévai Tanítóképzőbe került. A követ-
kező állomáshely: Szendehegy, ahol gyakorként tanítóként indult el a
pedagógiai pályáján.

A II. Világháború drasztikusan szót bele az ő és családja életébe
is. A katonai éveket emberpróbáló hadifogság követte, ahonnan
csak 1946. év végén került vissza családjához. Az egyik megpró-
báltatást azonban egy másik követte. 1947. novembereben a szlo-
vák kényszer-kitelepítések következtében apró gyermekeivel
marhavagonban volt kénytelen elhagyni szülőföldjét. A személyisé-
géből áradó belső erő segítette őt mindig az eléje tornyosuló aka-
dályok leküzdésében.

A háborús évek után Tárnokon – ahova a kitelepítés után
került –, sem volt könnyű. Nem volt könnyű a nulláról újra kezdeni
az életet. Nem volt könnyű egy új rendszerbe beilleszkedni.
Egyáltalán az élet sem volt könnyű azokban az időkben.

Közel négy évtizedes tárnoki pedagógiai munkássága ma
már kultúrhistoria. Nevét örökre beírta Tárnok aranykönyvébe;
mert ő volt az „iskolaépítő”. Jövőt formált – iskolát épített.

Az 1947-es évtől kezdődően az ún. „ligeti iskola” két tanterem-
mel kezdte önálló működését – vezetése alatt – három tanteremmel.
Ebből a kezdeti magból formázott az ötvenes évek közepére egy
14 fős Tantestületet. A kezdeti két kis szobából álló „iskolát”
1955-re négy tanteremre bővítette. Alig három év múlva pedig
egy teljesen új szárnyal gazdagította. Ebben két új tanterem,
egy szertár, továbbá egy igazgatói és egy nevelői szoba, vala-
mint egy tágas szibongó kapott helyet.

1960-ban hozta létre a politechnikai oktatás számára az új
műhely részleget, szertárral ellátva.

Belső dinamizmusa mindig tovább és tovább vitte. Állandóan
fejlesztéseken, jobbításokon, bővítéseken munkálkodott. Az éle-
te volt az iskola, a szervezés, az irányítás és a tanítás.

1962 jeles év volt az iskola történetében. Ekkor már 12 tanuló-
csoport kezdte el a tanévet. Így a ligeti kulturház is szerepet kapott
az oktatásban. Ebben az évben szűnt meg véglegesen az Anasz-
tázia-pusztai iskola és a tanulókat a ligeti iskola fogadta be.

1965. októberében egy régi óhajt váltott valóra; a vasúton túli
MÁV épületben napköziotthon létesült.

Az évtized végére újabb lépést tett előre: Egy tanítói lakással
bővítette a régi szárnyat. Ez egyben szükség tanteremként is
működött.

Ekkor az iskola teljesen új emeletes részt kapott. A II. Rákóczi
Ferenc Általános Iskola immáron korszerű tanintézetévé vált, egy
új minden igényt kielégítő konyhai részleggel, emeleti tantermek-
kel, irodákkal és egy modernizált központi fűtésrendszerrel.

A tantestület létszáma ebben az időben már túllépte a har-
manc főt.

Szerteágazó, sokirányú tevékenységét, munkálkodását még
felsorolni is nehéz. Egy rövid ideig 1964 és 1966 között tanács-
elnökként a település ügyeit is irányította. Fáradhatatlanul szer-
vezte a kirándulásokat, ünnepségeket, megemlékezéseket.
Létrehozta az iskolai Énekkart és Táncegyüttest. Patronálta az
összejöveleteket, TIT előadásokat, bálakat, szülő-k-nevelők ta-
lálkozókat.

Egészen az 1982-ik évi nyugdíjba vonulásáig, mindenkinek fel-
vállalta ügyes-bajos dolgainak intézését. Sokan kértek tőle segítsé-
get és mindenkinek segített. Nem ismerte azt a szót, hogy nem.
Sokszor még éjjel is felzörgettek tanácsért, jó szóért, útmutatásért.
Munkája elismeréseként 1993-ban Aranydiplomát kapott. Két lánya:
Éva és Krisztina is édesapjuk nyomdokain halad, mivel mindketten
a pedagógus pályát választották hivatásul.

Nagyszerű igazgatónk halálával mindnyájan szegényebbek
lettünk. Ő elment, de az alkotása; a tárnoki II. Rákóczi Ferenc
Általános Iskola itt maradt.

A földi élet elmúlt, de az életműve örök emlék marad az utókor
számára.

Összállította és szerkesztette:

Széphalmi Attila
körzeti munkaköz. vezető

1995. Szent András havában.

Felhasznált források:

1. A család személyes közlései.
2. Papp Gábor volt Tanácstitkár visszaemlékezései.
3. Szabó István: Tárnok község Monográfiája – 1965.
4. Széphalmi Attila: Adalék a pályához.

Köszönetet mondunk mindenkinek, aki részvételét nyilvání-
totta édesapánk **BRANDEIS ALFRÉD** elhunytá alkalmából.
Brandeis család

A Nyugdíjas Otthon 1995-ös programjaiból

Az 1995-ös esztendő is eseménydúsán telt a Nyugdíjas Otthonban. Tekintsünk vissza az év programjaira.

Február

Március

Április

Május

Június

Július

Szeptember

Október

November

DECEMBER

Farsangi bálon szórakozhattak nyugdíjasaink.

Megünnepeltük a Nőnapot.

Budapestben jártunk fürödni, a Széchenyi fürdőben.

Kirándultunk (Visegrád–Lepence).

Kirándultunk (Cserkeszőlő–Holt Tisza part–Kecskemét).

Kirándultunk (Ópusztaszer, Nemzeti Park).

Sóskút–Tárnok. Nyugdíjas találkozón jártunk.

Tárnok–Sóskút. Nyugdíjas találkozót tartottunk Tárnokon.

Katalin bált szerveztünk.

20-án (szerdán) 17 órától fenyőfát állítottunk közösen, melyre szeretettel várjuk klubtagjainkat.

Bízunk abban, hogy a következő évben is sok közös programunk, élményünk lesz. Amikor felidézünk a nyugdíjas
Otthonban a karácsonyt, emlékezünk azokra a nyugdíjasokra, akik már sajnos nem lehetnek köztünk.

Meleg szeretettel gondolunk azokra, akik betegek, elesettek, akiknek nincsen családja, vagy nagyon messze élnek.
Ezen a szép napon csak a jóra és a szeretetre gondolunk.

Béke karácsonyt, és boldogabb új évet kívánok mindannyiuknak, magam és munkatársaim nevében.

Kanta Katalin